

*Taaskohtumine
altari ees*

Kate Hardy

Romantika

Originaali tiitel:
Kate Hardy
Reunited at the Altar
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Kristina Guhse
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

© 2018 by Pamela Brooks
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus
ERSEN, 2019.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale
Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja
teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D01356419
ISBN 978-9949-82-348-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja

Mulle on alati meeldinud lood taasühinemistest ja see siin on minu jaoks eriti südamelähedane, kuna valisin tegevuspaigaks oma maailmanurga (väljamõeldud linna, aga igauks, kes jälgib mind Facebookis, teab seda randal!). Ma pidin tegema tõsist uurimistööd koerasõbralike kohvikute ja koeraga rannal jalutamise kohta ja proovisin ka ise päriselt koerajäätist(!) – ning Archie nautis kogu hingest, et sai olla minu uurimismeeskonna liige.

Kõik ütlesid, et Brad ja Abby abiellusid liiga noorelt, ja kui nad viis aastat tagasi lahutasid, jäi mulje, et kõigil oli õigus... kuni nad kohtusid taas Bradi õe pulmas. Ent kas takistused, mis olid nende teel enne, ei lase neil ka teisel korral romantikat ellu äratada? Kas Brad suudab Abbyt veenda, et too annaks talle teise võimaluse?

Ma loodan, et naudite nende teekonda.

Armastusega

Kate Hardy

Archiele, minu kallile spanjelile ja uurimismees-
konna kõige värskemale liikmele, kes on mulle
kirjutamise ajal alati seltsiks.

Esimene peatükk

„Kas sa oled kindel, et sul pole midagi selle vastu?“ küsis Ruby.

„Muidugi,“ luiskas Abigail. „Mul on nii hea meel, et ta nõus oli.“

Vähemalt see osa polnud vale. Abigail oli enam kui rahul, et Bradley Powell oli nõustunud oma kaksikõe pulma minema ja ka lubanud õe nende kadunud isa asemel altari ette saata – eriti seetõttu, et ta polnud isa matuste järgsetel aastatel tõstnud jalgagi Great Crowmelli, Norfolkki rannikulinna, kus nad üles kasvasid. Ruby oli kohutavalt kartnud, et Brad leiab mingi vabanduse pulma tulemata jätta, sest ei suuda ikka veel koju-tulekuga silmitsi seista.

Mis puudutas eksabikaasaga kohtumist esimest korda pärast lahutust: see polnud midagi sellist, mida Abigail ootas. Aga ta oli nüüd viis aastat vanem. Lõpmatult targem. Ta saab sellega hakkama. Ja ta *teeb* seda, naeratus näol, Ruby pärast. Ta ei kavatsenud mingil juhul parima sõbra pulma ära rikkuda.

„Sa ju tead, et võid pulma tulla koos kaaslasega,“ ütles Ruby. „Ütle mulle lihtsalt nimi, enne kui hakatakse kohakaarte kirjutama. Tegelikult ei pea sa isegi seda tegema – võta kaasa, keda soovid, ja keegi kirjutab hommikul ta nime kohakaardile.“

„Aitäh, aga mul pole kaaslast vaja. Ma olen sellel päeval liiga hõivatud,“ vastas Abigail naeratades. „Ma pean

peapruutneitsi kohustustele mõtlema ja tahan, et sinu pulmas läheks kõik täiuslikult.“ Polnud oluline, et ta ei olnud pärast lahutust peaaegu üldse kohtamas käinud.

Või – tabas teda vastik mõte – püüdis Ruby talle äkki midagi öelda? Et ta peaks kaaslasega tulema, sest Brad toob oma uue armastatu kõigiga kohtuma ja Abigailil oleks piinlik üksi tulla?

„Kas Brad tuleb kaaslasega?“ küsis Abigail, püüdes kõigest väest ükskõikne paista, ja lootis, et ta äkitselt pekslema hakanud südant pole hääles kuulda.

„Muidugi mitte. Ta on abielus oma t...“ Ruby võpatas ja lõi käe suule. „Ee.“

Abigail naeratas ja lõpetas lause. „Abielus oma tööga.“ *Samas, kunagi oli ta abielus minuga.* Ja ta teadis, et Ruby mõtles täpselt sama.

„Andesta, Abby, ma ei mõelnud...“

Abigail kallistas parimat sõpra. „Pole midagi. Vesi voolas selle silla alt läbi juba nii ammu, et on jõudnud kaks ringi peale teha. Brad ja mina suudame viisakalt suhelda.“ Ta lootis. Ta oli nende abielu lõpus kõik leinafaasid läbi teinud. Eitamine, et see on läbi, viha, et mees oli nii kangekaelne, veenmine, et Brad aru pähe võtaks, depressioon, kui ta taipas, et temast mehele lihtsalt ei piisa, ja lõpuks leppimine, et kõik oligi läbi. Kõik see oli põimitud süütundega, sest Abigail oli see, kes lõpu algatas.

Ta oli olnud nii kindel, et kui läheb Bradi juurest ära, koju vanemate juurde, siis võtab mees ehmatusest aru pähe ja taipab, et Abigaili tõrjuda pole lahendus.

Ja kuidas ta oli eksinud! Selle asemel et ta tagasi enda juurde kutsuda, oli Brad lihtsalt öelnud, et Abigaili lah-

kumine tõestab seda, kuidas kõigil oli nende osas õigus olnud. Nad olid olnud abiellumiseks kaugelt liiga noored, nende liit ei jää püsima ja ta annab Abigailile lahutuse, et naisel oleks võimalus tõelist elu alustada.

Lahutust ei olnud Abigail küll soovinud.

Kuid Brad ehitas pärast isa surma enda ümber jäämüüri. Ta oli Abigaili tõrjunud ja naine lihtsalt ei suutnud temani jõuda. Hoolimata sellest, et nad olid olnud abielus peaaegu neli aastat, polnud nad piisavalt tugevad, et torm üle elada. Abigail ei olnud Bradile leina ajal piisavaks toeks ega suutnud abielu koos hoida.

Ehk oli tõesti kõigil nende abielu kohta õigus olnud. Nad olid olnud naiivsed ja rahutud ja lapsikud, kui nädal enne eksamitulemuste saabumist Gretna Greeni põgenesid. Kõik teised olid arvanud, et nad lähevad vaid rannikult rannikule kulgevale matkale, alustades St. Beesi külast Lake Districtis ja lõpetades Robin Hoodi lahega Yorkshire'is, kogudes raha kohalikule päästemeeskonnale – mida nad olidki teinud. Nad olid lihtsalt läinud St. Beesi läbi Gretna Greeni, olles päev pärast viimast eksamit vaikselt korda ajanud abiellumiseks vajalikud paberid.

Toona olid nad mõlemad pidanud põgenemist romantiliseks. Pidanud teineteist selleks ainsaks ja õigeks. Uskunud, et nende armastus kestab igavesti.

Jah. „Naiivsed, rahutud ja lapsikud“ võtab selle kenasti kokku.

Ent Abigail polnud enam ühtegi neist.

„Kas Bradile sobib, et mina su pruutneitsi olen?“ küsis Abigail. „Kui ta pole sellega rahul, siis tea, et ma tõmbun

tagasi ja hoian pulmapäeval eemale – aga ma aitan sind muidugi korraldamisel ja kõiges, mida sul vaja on.“

Ruby pööritas silmi. „Jumala eest! Kelle ma veel oleksin pidanud peapruutneitsiks paluma kui mitte inimese, kes on olnud mu parim sõber alates päevast, mil me lastesõimes kohtusime?“

Ja kes oli juhtumisi ka ta kaksikvenna endine abi-kaasa.

„Kas sa oled talle seda üldse öelnud?“ küsis Abigail.

„Jah. Ja tema – noh, ta ütles sama mida sina. Et te suudate pulmas täiesti viisakalt käituda.“

Viisakalt. Kogu kirk ja armastus ja lootus oli kahanenud külmaks, eemalolevaks viisakuseks. Abigail oleks seetõttu nutta tahtnud. Milline raiskamine!

Ta ei kavatsenud Rubyle sellest vähemalgi määral märku anda. Abigail tahtis, et ta parima sõbra pulmapäev oleks ta elu kõige õnnelikum päev, ja kavatses selleks anda endast parima. „Näed siis. Kõik on hästi.“ Abigail naeratas. „Nüüd aga peame nimekirju koostama. Kui sa jääd endale kindlaks, et tahad jalustrabavat laulatust...“

Ruby turtsatas. „Räägib naine, kes põgenes.“

„Lihtsa pulma kasuks räägib nii mõndagi,“ vastas Abigail kergelt. „Pole vaja muretseda istekohtade, menüüde ega kleidi pärast.“

Ruby vaatas teda. „Kas sa kahetsed seda, Abby?“

„Sinu vennaga abiellumist? Või põgenemist?“ küsis Abigail.

„Sa tead, mida ma küsin.“

Abigail ohkas. „Ma ei kahetse Bradiga abiellumist. Ma armastasin teda. Me lihtsalt eelistasime abielluda

enne, kui ta õppima läks, selle asemel et oodata, kuni ta ülikooliõpingud lõpetab, muud midagi.“ Põgenemine oli olnud Bradi mõte ja kuigi osa Abigailist oli mõelnud, et pole praktiline abielluda, kui Brad kohe ära õppima läheb, oli ta olnud pööraselt armunud ja arvanud, et Brad tunneb tema vastu sama. Seega oli ta nõustunud ja oma kõhklused maha surunud.

„Aga sa kahetsed põgenemist?“

„Jah ja ei. Jah, põgeneda oli romantiline ja lõbus.“ Ainult nemad kahekesi. Ja nad olid tol õhtul odavas hotellitoas nii õrnalt armatsenud. Kaheksateistaastastena, kogu maailm ees lahti. „Aga järele mõeldes kahetsen, et ei jaganud seda päeva kõigi teistega. See tähendas, et isa ei saanud mind altari ette saata, emadel polnud võimalust end üles lüüa ja sahmida, sina ei olnud mu pruutneitsi ja sinu isa polnud isamees. Tagasi vaadates taipan, et olime isekad. Me oleksime pidanud seda päeva jagama.“ Ja võib-olla, kui nad oleksid olnud piisavalt küpsed, et laulatust teistega koos tähistada, oleksid nad olnud ka piisavalt küpsed, et abielu kestma panna.

„Igatahes pole mõtet selle üle pikemalt juurelda, sest minevikku ei saa muuta.“ Abigail avas sülearvuti. „Nii. Meie vajalike asjade nimekiri algab siin...“

Kuus nädalat hiljem

Great Crowmell.

Ainuüksi teetähis pani Bradi sisemuse kokku tõmbuma.

Linn, kus ta oli üles kasvanud.

Linn, kus ta oli kohanud oma elu armastust.

Linn, kus ta oli temast ilma jäänud.

Ta kartis seda. Ta oli pärast isa matust vältinud siia tulemist – sünnipäevadeks, jõuludeks ega isegi mitte juhuslikeks külaskäikudeks. Mida kauem ta seda edasi lükkas, seda raskem oli sellega silmitsi seista. Ta oli oma pereliikmeid näinud – *muidugi* oli –, aga mitte siin. Ta oli nendega Londonis kohtunud, korraldanud uhkeid pärastlõunaseid teejoomisi ja viinud neid teatrisse vaatama etendusi, kuhu oli raske pileteid saada, et siia tulemata jätmist heaks teha.

Iga ihurakk käskis tal auto ümber pöörata ja tagasi Londonisse sõita. Tagasi sinna, kus ta sai end töösse matta ja kõik unustada.

Aga ta ei saanud olla nii isekas. Tema õde oli abielumas ja Bradil polnud mingit kavatsust teda alt vedada. See oli see sündmus, mis sundis teda siia tagasi tulema: Ruby oli palunud tal end pulmapäeval altari ette saata ja Brad oli seda talle lubanud. Viimasel korral, kui ta jala sellesse kirikusse tõstis ja altari poole kõndis, oli ta olnud üks kirstukandjatest isa matustel, aga ta surus need tunded Ruby pärast maha.

Brad polnud siiski läinud tagasi lapsepõlvekoju, mis on täidetud mälestustega isast – ja koguka süükoor-maga. Selle asemel oli ta üürinud mõneks päevaks puhkemaja. Ühe iidsetest kalurimajadest kohe sadama taga, ränikivist ridaelamu, mille kummalgi korrusel oli kaks tuba.